

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 9Csp/64/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8717208056
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Hadrbulcová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2022:8717208056.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I sudkyňou JUDr. Vierou Hadrbulcovou v právnej veci žalobcov: X/ B. S., N. XXX, N., X/ O. S., N. XXX, N., X/ Q. S., N. XXX, N., všetci zastúpní: Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., Námestie sv. Egídia 93, Poprad proti žalovanej: Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., Dostojevského rad 4, Bratislava o zaplatenie 49 500 € s príslušenstvom takto

rozhodol:

- I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni v 1. rade 10.000,- eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni v 2. rade 10.000,- eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- III. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi v 3. rade 10.000,- eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- IV. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietá.
- V. Žalobcom v 1.2. a 3. rade súd priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.
- VI. Žalovaná je povinná zaplatiť Slovenskej republike prostredníctvom Okresného súdu Bratislava I. súdny poplatok za podanú žalobu vo výške 966,- eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobcovia sa žalobou doručenou súdu dňa 20.07.2017 domáhali voči žalovanej zaplatenia každému žalobcovi samostatne sumy 16.500,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 16.500,- eur od podania žaloby do zaplatenia a náhrady trov konania, a to titulom náhrady im vzniknutej nemajetkovej ujmy v súlade s ustanovením § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka.
2. Žalobcovia svoj nárok odôvodnili tým, že dňa 19.08.2014 v čase okolo 8.40 hod. v križovatke ciest D. - O., A. L. S., došlo k dopravnej nehode, ktorú zavinil S. S. - A. B. A. H.. R. P., K.: S. XXX X., povinne zmluvne poistený u žalovanej. Z uznesenia o zastavení trestného stíhania (trestné stíhanie je neprípustné proti tomu, kto zomrel) ČVS: L.-XXX/VYS-S.-XXXX zo dňa 14.11.2014 vyplýva, že zodpovedným subjektom bol práve C.. S. S.. Účastníkmi dopravnej nehody bola aj žalobkyňa 1/ a žalobca 2/. Účastníkom tejto dopravnej nehody bol aj Q. S., C.. XX.XX.XXXX, ktorý bol pri dopravnej nehode usmrtený a žalobca v 3. rade, ktorý utrpel ujmu na zdraví s dobou liečenia 8-10 týždňov. Pri dopravnej nehode bol usmrtený aj zodpovedný subjekt - vodič S. S.. Q.X. S., C.. XX.XX.XXXX, bol otcom žalobcu v 3. rade, žalobkyne v 2. rade a manželom žalobkyne v 1. rade. Smrť otca a manžela zasiahla jeho najbližších tak ťažko aj preto, že bola nečakaná, bezdôvodná a tragická. Tragické vyhasnutie života, zanechalo v rodine žalobcov prázdne miesto, ktoré nie je možné ničím zaplniť. Jeho smrť vážne zasiahla do súkromia všetkých troch žalobcov, hlboko zranila celú jeho rodinu, ktorá sa s touto smutnou udalosťou už nikdy celkom nevysporiada.
3. Žalovaná sa k žalobe vyjadrila v písomnom podaní zo dňa 16.07.2018. Namietala svoju pasívnu legitímáciu pre toto konanie z dôvodu absencie poistného krytia nárokov uplatnených predmetnou žalobou a z toho dôvodu žiadala žalobu voči nej zamietnuť v celom rozsahu. Žalovaná poukázala na to,

že zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla resp. rozsah a podmienky tejto zodpovednosti sú upravené zákonom č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o PZP“) a žalovaná je povinná spravovať sa pri vysporiadaní nárokov poškodených z poistnej udalosti predmetným zákonom. Ako vyplýva nielen z názvu daného všeobecne záväzného právneho predpisu, ale aj z jeho celého obsahu, predmetné povinné zmluvné poistenie kryje konkrétne nároky z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, nie však iné prípadné nároky. Zo žiadneho ustanovenia daného zákona č. 381/2001 Z. z. nevyplýva, že by rozsah poistného krytia zahŕňal aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, a tento nárok sa v celom zákone ani nespomína. Preto žalovaná ako poisťovateľ nie je povinná z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla hradiť prípadný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ustanovenia § 11 a nas. Občianskeho zákonníka, nakoľko tento nárok nie je krytý predmetným povinným zmluvným poistením. Niet pochyb o tom, že škoda a nemajetková ujma za zásah do osobnostných práv sú samostatnými inštitútmi slovenského práva, každý z nich má vlastnú a komplexnú právnu úpravu a o ich samostatnosti svedčí aj právna úprava obsiahnutá v ustanovení § 16 Občianskeho zákonníka. Uvedené potvrdil aj Najvyšší sud SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 4Cdo 168/2009, zmysle ktorého chráneným predmetom, za poškodenie ktorého má poisťovateľ plniť za poisteného poškodenému, ak v zmluve nie je uvedené inak, nie je zásah do súkromia, ktorého súčasťou je aj rodinný život a teda podľa súčasnej platnej právnej úpravy možno nemajetkovú ujmu za zásah do osobnostných práv usmrtením blízkej osoby uplatňovať len mimo rámec inštitútu zodpovednosti za škodu. Najvyšší súd SR sa ako súd dovolací vyjadril k otázke krytia nemajetkovej ujmy aj v ďalšom svojom rozhodnutí sp. zn. 4Cdo 139/2011 zo dňa 30. októbra 2012, keď zaujal stanovisko k otázke nedostatku pasívnej legitimácie dovolateľa (žalovaného, ktorým bol vodič motorového vozidla, ktorým došlo ku škode), ktorý tvrdil, že náhrada nemajetkovej ujmy je krytá povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla; „Neopodstatnenosť tejto námietky odporcu vyplýva zo zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý rozsah poistenia zodpovednosti zakotvuje v § 4, v ktorom však náhrada nemajetkovej ujmy zahrnutá nie je.“ Tento právny názor potvrdil dovolací súd (NS SR) aj v rozhodnutí č.k. 3Cdo 301/2012, zo dňa 31. marca 2016, v ktorom sa dovolací súd priamo zaoberal právnou otázkou (ktorá bola dovolacou otázkou), či poisťovňa (poisťovateľ zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla) je pasívne legitimovaná na plnenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (ust. § 11 až 13 OZ) za zásah do osobnostných práv navrhovateľov spôsobený úmrtím ich blízkej osoby pri dopravnej nehode. Dovolací súd v tomto rozhodnutí jednoznačne konštatoval, že povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu je krytá výlučne škoda, nie nemajetková ujma za zásah do osobnostných práv poškodených osôb v zmysle ust. § 13 OZ. Ďalej, že do pojmu náhrady škody a nákladov pri usmrtení v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. a) zákona o PZP nemožno subsumovať náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých po obeti dopravnej nehody. Rovnaký právny názor vyslovil dovolací súd NS SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 7Cdo 80/2014 zo dňa 23. februára 2017 (časovo po rozhodnutí Ústavného súdu SR z 11.10.2016, sp.zn. III. ÚS 666/2016), v zmysle ktorého „Podľa v súčasnosti platného právneho stavu osoby, ktoré v dôsledku dopravnej nehody stratia blízku osobu, nemajú v Slovenskej republike právo na úhradu nemajetkovej ujmy z povinného zmluvného poistenia. Môžu si nárokovať len náklady pri usmrtení, nie však samotnú nemajetkovú ujmu za stratu blízkej osoby.“ V ďalšom rozhodnutí č.k. 8Cdo/219/2016 zo dňa 15. mája 2017 (časovo po rozhodnutí Ústavného súdu SR z 11.10.2016, sp. zn. III. ÚS 666/2016), sa NS SR od svojho pôvodného právneho názoru, že nemajetková ujma nie je krytá z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla neodklonil, a teda žalovaná mala za to, že je možné vyhodnotiť jeho judikatúru v tomto smere ako ustálenú. Žalovaná uviedla, že žalobcami požadovaná výška nemajetkovej ujmy niekoľkonásobne prevyšuje náhradu, ktorá prináleží obetiam násilných trestných činov (pričom v súdnej veci sa o násilný trestný čin nejedná), a preto žalovaná zastávala názor, že v takom prípade nie je dôvodné zaväzovať subjekty na úhradu mnohonásobne vyšších súm než pri násilných trestných činoch. Žalovaná ako nedôvodné namietala aj žalobcami uplatňované príslušenstvo pohľadávky - úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo žalovanej istiny odo dňa podania žaloby do zaplatenia, a to jednak z dôvodu, že predmetný žalobou uplatnený nárok žalobcovia žiadnym spôsobom neodôvodnili, a preto sa ani žalovaná nemôže k takto uplatnenému nároku kvalifikovane vyjadriť, ako aj z dôvodu absencie zákonných predpokladov pre priznanie predmetného nároku, pričom poukazujeme na ustanovenie § 217 Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého je pre rozsudok rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia, a preto nie je možné priznať úrok z nesplatenj istiny. Keďže sa jedná o povinnosť plniť, ktorá vzniká

až na základe súdneho rozhodnutia, ktoré je v tomto smere konštitutívne, nie je možné určiť súdnym rozhodnutím dobu omeškania a ohraničiť ju dňom vykonateľnosti súdneho rozhodnutia predtým, než uplynie doba na plnenie, ktorá má byť stanovená práve konštitutívnym súdnym rozhodnutím.

4. Žalobcovia v replike zo dňa 21.02.2019 uviedli, že v celom rozsahu zotrávajú na podanej žalobe a žiadajú jej vyhovieť. Vo vzťahu k námietke nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalobcovia poukázali na rozhodovaciu prax slovenských súdov, ESD ako aj Ústavného súdu SR. Vo vzťahu k námietke, že povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu je krytá výlučne škoda a nie nemajetková ujma ako zásah do osobnostných práv poškodených osôb v zmysle § 13 OZ žalobcovia poukázali na zásadu eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva a uviedli, že v zmysle čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie je „smernica záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom“ . z rozhodnutia ESD vo veci C-397/01 M. vyplýva, že „povinnosť členských štátov dosiahnuť cieľ stanovený smernicou a povinnosť v zmysle článku 10 ES prijať všetky vhodné opatrenia alebo osobitné opatrenia na splnenie tejto povinnosti zaväzuje všetky orgány verejnej moci vrátane súdnych orgánov v rámci ich právomocí. Predovšetkým vnútroštátne súdy majú totiž povinnosť zaručiť právnu ochranu vyplývajúcu pre jednotlivcov z ustanovení Spoločenstva a zabezpečiť jej uplatnenie v celom rozsahu. To platí tým skôr, keď sa vnútroštátny súd zaoberá vecou týkajúcou sa použitia vnútroštátnych právnych predpisov, ktoré boli prijaté špeciálne na prebratie smernice, ktorá jednotlivcom priznáva práva“. ESD týmto sformuloval zásadu eurokonformného vnútroštátneho práva, ktorým sa prejavuje tzv. nepriamy účinok smerníc a ktorý spočíva v povinnosti vnútroštátnych súdov vykladať vnútroštátne právo v čo najväčšej možnej miere s ohľadom na znenie a účel smernice (C-106/89 B., C-213/89 R. I). Z vyššie uvedeného boli žalobcovia toho názoru, že pojem škoda použitý v zákone č. 381/2001 z.z. treba vykladať extenzívne, že tento pojem zahŕňa aj náhradu nemajetkovej ujmy z titulu občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do osobnostných práv pozostalých, spočívajúci v zásahu do práva na súkromný a rodinný život spôsobený usmrtením blízkej osoby pri prevádzke motorových vozidiel.

5. Žalovaná v duplike zo dňa 25.03.2019 uviedla, že má za to, že pri existencii rozhodnutí Najvyššieho súdu SR zaoberajúcimi sa spornou otázkou pasívnej legitímácie poisťovateľa zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, nemožno založiť rozhodnutie na právnom posúdení tejto otázky nižšími (krajskými) súdmi, nakoľko by to bolo v rozpore s princípom právnej istoty a s čl.2, ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku („...Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít...“). Žalovaná si je vedomá toho, že judikatúra slovenských súdov (vrátane NS SR) sa v otázke pasívnej vecnej legitímácie tvorí a vyvíja. Žalovanej je tiež známe, že súdy a tiež rôzne právne autority túto otázku nevyhodnocovali jednotne. Žalobcovia však vo svojom vyjadrení nepoukazujú na žiadne rozhodnutie NS SR, ktoré by prekonávalo právne názory NS SR v nami uvádzaných rozhodnutiach, ktoré konštatujú, že nemajetková ujma nie je krytá z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Žalovaná v tejto súvislosti ešte dodala, že aj NS SR môže pri rozhodovaní vo svojich jednotlivých senátoch zaujať k určitej právnej otázke rozdielny postoj (právny názor) a rozdielne ju posúdiť, avšak v takom prípade Civilný sporový poriadok predpokladá použitie inštitútu rozhodnutia veľkého senátu NS SR.

6. Na pojednávaní konanom dňa 03.09.2020 žalovaná vzniesla námietku premlčania nároku s poukazom na ust. § 15 ods. 2 Zákona o povinnom zmluvnom poistení a § 106 Občianskeho zákonníka.

7. Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom strán sporu, oboznámením sa s listinnými dôkazmi predloženými žalobcami : Uznesením ORPZ odbor kriminálnej polície Bardejov zo dňa 14.11.2014 Č.-XXX/VYS-S.-XXXX, sobášnym listom , úmrtným listom nebohého Q. S., rodnými listami žalobcov v 2. a 3. rade, a ostatným spisovým materiálom a zistil nasledovný skutkový stav : Dňa 19.08.2014 v čase okolo 8.40 hod. v križovatke ciest D. - O., A. L. S., došlo k dopravnej nehode, ktorú zavinil S. S. - vodič motorového vozidla zn. R. P., K.: S. XXX X., povinne zmluvne poistený u žalovanej. Z uznesenia o zastavení trestného stíhania (trestné stíhanie je neprípustné proti tomu, kto zomrel) ČVS: L.-XXX/VYS-S.-XXXX zo dňa 14.11.2014 vyplýva, že zodpovedným subjektom bol práve nebohý vodič S. S.. Účastníkmi dopravnej nehody bola aj žalobkyňa 1/ a žalobca 2/. Účastníkom tejto dopravnej nehody bol aj Q. S., C.. XX.XX.XXXX, ktorý bol pri dopravnej nehode usmrtený a žalobca v 3. rade, ktorý utrpel ujmu na zdraví s dobou liečenia 8-10 týždňov. Pri dopravnej nehode bol usmrtený aj zodpovedný subjekt - vodič S. S. Q. S., C.. XX.XX.XXXX, bol otcom žalobcu v 3. rade, žalobkyne v 2. rade a manželom žalobkyne v 1. rade. Smrť otca a manžela zasiahla jeho najbližších tak ťažko aj preto, že bola nečakaná, bezdôvodná a tragická.

8. Žalobkyňa v 1. rade uviedla, že s nebohým manželom a deťmi žili v spoločnej domácnosti, nebohý manžel ich živil, teraz nemajú nič, ona dostáva iba dôchodok. Keď nebohý žil mali všetko, doniesol im

peniaze. Tiež uviedla, že Nebohý manžel chýba jej aj deťom, dom je bez neho prázdny. Tiež uviedla, že vzťah sa manželom mali dobrý, navzájom si pomáhali s výchovou detí a nebohý zabezpečoval hlavný príjem do domácnosti. Manžel nepil, pomáhal jej ako sa dá V súčasnosti jej chýba.

9 Žalobkyňa v rade 2 uviedla, že jej vzťah s otcom bol dobrý, žili spolu ako rodina, po jeho smrti sa všetko zmenilo, chýba im. Matka sa po smrti otca zmenila, je smutnejšie, stále nosí čierne oblečenie. Tiež uviedla, že otec jej pomáhal čo sa týka školy, po smrti jej otec veľmi chýba, chodili spolu do prírody, trávil spolu voľný čas.

10. Žalobca v 3 rade uviedol, že jeho vzťah s otcom bol dobrý, po jeho smrti sa jeho život vo všetkom zmenil. Matka sa zmenila, stále je iba chorá. Tiež uviedol, že s nebohým otcom si kreslili, čo mu ostalo dodnes, chýba im, bol to dobrý otec, staral sa o nich.

11. V danej právnej veci nebolo sporné, že dňa 19.08.2014 v čase okolo 8.40 hod. v križovatke ciest D. - O., A. L. S., došlo k dopravnej nehode, ktorú zavinil S. S. - vodič motorového vozidla zn. R. P., K.: S. XXX X., povinne zmluvne poistený u žalovanej. Z uznesenia o zastavení trestného stíhania (trestné stíhanie je neprípustné proti tomu, kto zomrel) ČVS: L.-XXX/VYS-S.-XXXX zo dňa 14.11.2014 vyplýva, že zodpovedným subjektom bol práve neb. S. S.. Účastníkmi dopravnej nehody bola aj žalobkyňa 1/ a žalobca 2/. Účastníkom tejto dopravnej nehody bol aj Q. S., C.. XX.XX.XXXX, ktorý bol pri dopravnej nehode usmrtený a žalobca v 3. rade, ktorý utrpel ujmu na zdraví s dobou liečenia 8-10 týždňov. Pri dopravnej nehode bol usmrtený aj zodpovedný subjekt - vodič S. S.. Q. S., C.. XX.XX.XXXX, bol otcom žalobcu v 3. rade, žalobkyne v 2. rade a manželom žalobkyne v 1. rade. Taktiež nebolo sporné, že osobné motorového vozidla R. P., K.: S. XXX X., ktoré v čase dopravnej nehody riadil vodič S. S. bolo povinne zmluvne poistené u žalovanej.

12. Zistený skutkový stav súd posúdil podľa nasledovných právnych noriem:

13. Podľa § 100 ods. 1 OZ Právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

14. Podľa § 101 OZ Pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

15. Podľa § 102 Pri právach, ktoré sa musia najprv uplatniť u fyzickej alebo právnickej osoby začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo takto uplatnilo.

16. Podľa § 104 OZ Pri právach na plnenie z poistenia začína plynúť premlčacia doba za rok po poistnej udalosti.

17. Podľa § 106 ods. 1 OZ Právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

18. Podľa § 15 Zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení

(1) Náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi) a je povinný tento nárok preukázať.)

(2) Na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila.)

19. Podľa § 11 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

20. Podľa § 13 ods. 1 OZ, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

21. Podľa § 13 ods. 2 OZ, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Podľa § 13 ods. 3 OZ, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

22. Podľa § 427 ods. 1 a 2 OZ, fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky. Rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ motorového vozidla, motorového plavidla, ako aj prevádzateľ lietadla.

23. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o PZP“), tento zákon upravuje povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len "poistenie zodpovednosti") a zriadenie Slovenskej kancelárie poisťovateľov (ďalej len "kancelária").

24. Podľa § 4 ods. 1 zákona o PZP, poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poistnej zmluve.

25. Podľa § 4 ods. 2 zákona o PZP, poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu a) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení, b) škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí, c) účelne vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písmen a), b) a d), ak poisťovateľ nesplnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 písm. a) alebo písm. b) alebo poisťovateľ neoprávnene odmietol poskytnúť poistné plnenie, alebo neoprávnene krátil poskytnuté poistné plnenie, d) ušlého zisku.

26. Podľa § 4 ods. 4 zákona o PZP, poistený má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa odseku 2, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak.

27. Podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP, náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

28. Podľa § 16 ods. 1 zákona o PZP, vodič cudzozemského motorového vozidla je povinný uzavrieť s kanceláriou zmluvu o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou cudzozemského motorového vozidla na území Slovenskej republiky (ďalej len "hraničné poistenie"). Hraničné poistenie sa vzťahuje iba na škodové udalosti, ktoré vznikli na území Slovenskej republiky a na území iného členského štátu.

29. Podľa § 16 ods. 3 zákona o PZP, povinnosť uzavrieť hraničné poistenie podľa odseku 1 sa považuje za splnenú, ak a) na dobu prevádzky motorového vozidla na území Slovenskej republiky sa vodič preukáže zelenou kartou platnou na území Slovenskej republiky, b) ide o motorové vozidlo, na ktorého poistenie zodpovednosti sa vzťahuje Mnohostranná dohoda o zárukách medzi Národnými kancelármi poisťovateľov, c) ide o motorové vozidlo, ktoré sa spravidla nachádza na území iného členského štátu, d) ide o motorové vozidlo uvedené v zozname motorových vozidiel, na ktoré sa vzťahuje výnimka z poistenia zodpovednosti, odovzdanom členským štátom Európskej komisii a kancelárii spolu s určením subjektu zodpovedného za náhradu škody spôsobenej prevádzkou týchto motorových vozidiel.

30. Podľa § 24 a ods. 1 zákona o PZP, poškodený s trvalým pobytom alebo sídlom na území Slovenskej republiky má nárok na náhradné poistné plnenie z poistného garančného fondu (ďalej len "náhradné poistné plnenie"), ak a) do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti poisťovateľ alebo jeho likvidačný zástupca zodpovedný za náhradu škody neposkytol poškodenému písomné vysvetlenie k nárokom na náhradu škody alebo b) poisťovateľ so sídlom v inom členskom štáte neurčil v Slovenskej republike likvidačného zástupcu zodpovedného za náhradu škody.

31. Podľa § 24 ods. 2 písm. d) a e) zákona o PZP, kancelária poskytuje z poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu d) spôsobenú prevádzkou cudzozemského motorového vozidla, za ktorú zodpovedá osoba, ktorej zodpovednosť za túto škodu je poistená podľa § 16 ods. 1, e) spôsobenú prevádzkou cudzozemského motorového vozidla vodičom, ktorému nevzniká pri prevádzke tohto motorového vozidla na území Slovenskej republiky povinnosť uzavrieť hraničné poistenie, s výnimkou cudzozemského motorového vozidla, ktoré sa spravidla nachádza na území iného členského štátu; tým nie sú dotknuté ustanovenia § 24a a 24b.

32. Podľa § 24 ods. 3 zákona o PZP, poškodený má právo uplatniť nárok na náhradu škody podľa odseku 2 proti kancelárii za rovnakých podmienok, za akých by mohol uplatniť nárok na náhradu škody proti poisťovateľovi podľa tohto zákona.

33. Prioritne sa súd zaoberal námietkou premlčania nároku, ktorú vzniesla žalovaná a zistil, že k poistnej udalosti došlo dňa 19.08.2014. Žalobcovia si uplatnili svoje právo voči poisťovni žalobou podanou na Okresnom súde v Poprade dňa 20.07.2017. Podľa § 104 OZ pri právach na plnenie z poistenia začína plynúť premlčacia doba za rok po poistnej udalosti. Premlčacia doba teda začala plynúť 19.08.2015 a uplynula dňa 19.08.2017. Žaloba bola podaná dňa 20.07.2017, teda pred uplynutím dvojročnej premlčacej lehoty, námietka premlčania je nedôvodná, nárok žalobcov premlčaný nie je.

34. Súd sa vysporiadal s námietkou pasívnej vecnej legitímácie žalovanej. Žalovaná svoju námietku opierala o tvrdenie, že náhrada nemajetkovej ujmy spôsobenej pozostalým po obetiach dopravných nehôd v zmysle platnej právnej úpravy nie je krytá povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Judikatúra, na ktorú poukazovala vo svojich vyjadreniach žalovaná, je však v súčasnej dobe už prekonaná, a to práve judikatúrou súdov SR (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/95/2017 zo dňa 29.10.2018, sp. zn. 6Cdo/143/2017 zo dňa 27.2.2018, ale aj mnoho ďalších, z ktorých súd už iba príkladmo vymenúva spisové značky sp. zn. 2Cdo/41/2018, 2Cdo/52/2018, 2Cdo/131/2018, 3Cdo/24/2018,

3Cdo/174/2019, 4Cdo/91/2018, 6Cdo/207/2017, 6Cdo/226/2017)). Za najvýznamnejšie súd považuje uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 MCdo 1/2016 zo dňa 31.7.2017 publikované v Zbierke rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SR č. 8/2018 ako judikát R61/2018, ktoré jednoznačne uzavrelo, že „Škodou pre účely zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobnostných práv pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. V spore o náhradu takejto ujmy je poisťovňa pasívne legitimovaná.“ Po tomto zásadnom rozhodnutí najvyšší súd nevydal meritórne rozhodnutie, ktoré by v porovnaní s týmto rozhodnutím bolo založené na odlišných právnych záveroch.

35. K dotknutej právnej úprave a extenzívnemu výkladu pojmu „škoda“ sa vyjadril aj Ústavný súd SR vo svojom uznesení z 11.10.2016 sp. zn. III. ÚS 666/2016, v ktorom sa venoval a dáva odpovede na všetky ťažiskové námietky opakujúce sa v takýchto typoch sporu zo strany poisťovní, a teda objasňuje aplikáciu a účinky smerníc Európskeho parlamentu a Rady, chápanie pojmu „škoda“ v slovenskej civilistike, ale aj eurokonformný spôsob výkladu slovenskej právnej úpravy s tým, že uzavrel, že výklad pojmu „škoda“ je ústavne konformným spôsobom interpretovateľný tak, že zahŕňa aj nemajetkovú (imateriálnu) ujmu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti, s cieľom maximálnej možnej miery rešpektovania cieľov relevantnej únijnej regulácie. Eurokonformný extenzívny výklad pojmu „škoda na zdraví“, upraveného v § 4 ods. 2 písm. a) zákona o PZP je tiež súladne prezentovaný Ústavným súdom v uznesení sp. zn. I. ÚS 474/2016 zo dňa 17.8.2016.

36. Pre úplnosť sa žiada dodať, že otázka zodpovednosti za nemajetkovú ujmu spôsobenú pri dopravnej nehode bola judikovaná aj Súdny dvorom Európskej únie, a to rozsudkami vo veci N. J.-XX/XX a vo veci Q. C-277/12. Rozsudkami bola riešená prejudiciálna otázka položená Krajským súdom v Prešove týkajúca sa len náhrady nemajetkovej ujmy v súvislosti so zodpovednosťou za škodu spôsobenú motorovými vozidlami. Podľa týchto rozsudkov pod pojmom ujma na zdraví je potrebné rozumieť akúkoľvek ujmu, ak jej náhrada vyplýva zo zodpovednosti poisteného za škodu z vnútroštátneho práva uplatniteľného v danom spore, ktorá bola spôsobená zásahom do osobnej integrity, čo zahŕňa tak fyzickú, ako aj psychickú traumu. Súdny dvor dospel k záveru, že medzi škody, ktoré sa musia z povinného zmluvného poistenia nahradiť, patrí aj nemajetková ujma, ak možno náhradu tejto ujmy požadovať podľa vnútroštátneho práva, ergo povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Na dôvažok ešte súd dodáva, že otázka náhrady nemajetkovej ujmy z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla bola aj „na stole“ Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Hoci toto dovolacie konanie bolo vzhľadom na dispozitívny úkon dovolateľa (poisťovne) - späťvzatie dovolania pred avizovaným rozhodnutím vo veci - zastavené (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo/3/2017 zo dňa 4.10.2017), nedá sa opomenúť, že z odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva, že tak minister spravodlivosti SR, ako aj generálny prokurátor SR sa vyjadrili k veci stanoviskom odlišným od záverov spomínaného prekonaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/168/2009 zo dňa 20.4.2011, či rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/301/2012 zo dňa 31.3.2016 a v súlade s názorom predkladajúceho senátu 8 C zahŕňajúcim spomínaný eurokonformný extenzívny výklad platnej právnej úpravy.

37. Tunajší súd preto nevidel dôvod odchyliť sa od záverov rozsiahlej judikatúry súdov vrátane najvyšších súdnych autorít, ktorá za posledné roky jednoznačne ustálila uplatňujúci eurokonformný výklad právnych predpisov extenzívny výklad pojmu „škoda“ používaný v slovenskom právnom poriadku v rámci úpravy povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Vo svetle uvedených záverov má súd za to, že u žalovanej je daná pasívna vecná legitimácia. Vo veci bolo jednoznačne preukázané, že osobné motorové vozidlo zn. R. P., K.: S. XXX X., bolo poistené v čase dopravnej nehody, t.j. ku dňu 19.08.2014 poisťovateľom KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. VIG, , čím je dôvodne založená pasívna vecná legitimácia žalovanej. Taktiež bolo preukázané, že vodič motorového vozidla S. S., ktorý nehodu zaviniel, pri nehode zomrel, v dôsledku čoho bolo trestné stíhanie voči nemu ako neprípustné orgánmi činnými v trestnom konaní zastavené. Bolo neoprávnené zasiahnuť do súkromia žalobcov chráneného na základe ustanovenia § 11 OZ. Súčasťou súkromia je aj rodinný život zahrňujúci najmä právo fyzickej osoby vytvárať, udržiavať a rozvíjať vzájomné vzťahy s inými ľudskými bytosťami najmä v oblasti citovej tak, aby sa fyzická osoba mohla rozvíjať a naplňovať vlastnú osobnosť. Protiprávne narušenie a zásahy do rodinných vzťahov možno kvalifikovať ako neoprávnené zásahy do práva na súkromie a rodinný život súkromnej osoby.

38. V prejednávanej veci mal súd za preukázané, že medzi žalobcami a nebohým existovali sociálne, morálne, citové a vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, pričom porušením práva na jeho život došlo k neoprávnenému zásahu do práv na súkromie žalobcov. Následky sú trvalé a neodstrániteľné. Bola narušená celistvosť rodiny, žalobcovia prišli náhle o manžela a otca. Následky sú nezvratné a strata jedného člena rodiny je objektívne neodčiniteľnou ujmu, ktorá postihuje všetkých členov rodiny, najviac ale tých najbližších, ktoré si následky v dôsledku spôsobenej traumy, ochudobnenia v citovom živote, strate zázemia, či pocitu domova, nesú so sebou po celý svoj život. Pri posudzovaní predmetnej veci súd vychádzal z nepochybných skutočností, že už samotná strata blízkeho človeka znamená pre pozostalých, a to hlavne najbližšiu rodinu, značnú ujmu, teda v zmysle § 13 OZ zásah do práva na ochranu osobnosti, pričom v tomto prípade, tak ako vo väčšine takýchto prípadov, nie je dostatočné morálne zadosťučinenie a je na mieste poskytnutie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Samozrejme súd v takomto prípade prihliada na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Aktuálne platná právna úprava nestanovuje žiadne medze pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy, avšak táto musí byť v rámci voľnej úvahy súdu v súlade s princípom spravodlivosti a je potrebné pružne prihliadnuť na najrôznejšie momenty, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo.

39. K otázke, komu patrí náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch Najvyšší súd SR v rozhodnutí 5Cdo/265/2009 z 17.2.2011 okrem formulácie všeobecných kritérií naznačil, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy patrí len najbližším príbuzným, manželovi a deťom, a ak ich niet, rodičom. Na druhej strane však Najvyšším súdom SR formulované všeobecné kritéria vedú k tomu, že okruh oprávnených osôb možno rozšíriť a náhradu nemajetkovej ujmy priznať i v širšom, bližšie nekonkretizovanom okruhu príbuzných osôb. Je vecou úvahy súdu, akého okruhu osôb sa má vyššie uvedené odškodnenie týkať. Aj z judikatúry možno vysledovať, že by to mali byť iba osoby, ktoré boli so zomrelým pred jeho smrťou vo veľmi úzkych rodinných, ekonomických a spoločenských väzbách. Medzi také osoby v závislosti od konkrétnych okolností spočívajúcich na vzťahových väzbách, forme spolunažívania a zdieľania súkromia v tej-ktorej rodine, ktoré treba naozaj citlivo posúdiť, môžu patriť aj súrodenci, starý rodičia, vnúčatá alebo iná blízka osoba zomrelého.

40. S poukazom na uvedený okruh potenciálnych poškodených, ktorým môže patriť právo na náhradu nemajetkovej ujmy, súd pri zvážení konkrétnych okolností v tomto prípade dospel k záveru, že všetci žalobcovia spĺňajú istú formu bližšieho, užšieho vzťahu k zosnulému odôvodňujúcu priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Z dokazovania vyplynulo, že následky smrti manžela a otca žalobcov, sú u všetkých žalobcov závažnou ujmu. Ako rodina žili v spoločnej domácnosti a boli na nebohého odkázaní výživou. Boli súdržní, spoločne vychovávali deti, užívali si spoločné chvíle, navzájom si pomáhali, smrť, ktorá prežala doterajšie pokojné plynutie životov žalobcov, má za následok finančné aj psychické problémy.

41. súd považuje za potrebné zdôrazniť, že náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch nie je náhradou za život, pretože žiadna suma súdom priznaná nie je dostatočná vzhľadom na spôsobenú ujmu na to, aby nahradila život človeka. Jej účelom a zmyslom je zmiernenie následkov vzniknutej ujmy, táto má umožniť tzv. „citové obveselenie“. Nemá byť zábezpekou, zdrojom obživy, ani náhradou príjmu (nejde o náhradu za vdovský dôchodok, sirotské a podobne). Pri smrti blízkej osoby žiadna suma, ani vysoká, ani nízka, nemôže byť dostačujúcim ekvivalentným prostriedkom ochrany osobnosti. Napriek tomu súd musí na základe určitých objektivizovateľných kritérií určiť jej primeranú výšku.

42. V súvislosti s výškou náhrady nemajetkovej ujmy existuje množstvo súdnych rozhodnutí a určitým merítkom, medzou pri stanovení tejto výšky môže byť napr. aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva v prípade I. J. Slovenská U., na základe ktorého bola sťažovateľke priznaná nemajetková ujma 25 000 eur za to, že nekonaním štátnych orgánov bolo zasiahnuté do jej osobnostných práv usmrtením jej oboch maloletých detí, pričom v danom prípade došlo k absolútnemu rozvráteniu jej rodinného života, keďže boli usmrtené obe jej dcéry a sťažovateľka iné deti nemala. Ako ďalšia vôdzka pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy môže slúžiť aj úprava obsiahnutá v zákone č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov, ktorá v § 12 ods. 2 stanovuje pre obeť násilného trestného činu odškodnenie za nemajetkovú ujmu vo výške dvadsaťpäťnásobku sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu, ak bola trestným činom spôsobená smrť a súčasne, pre prípad, že je len jedna pozostalá obeť násilného trestného činu, ktorá bola odkázaná výživou na zomretého, má táto nárok na vyplatenie odškodnenia vo výške päťdesiatnásobku sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu takéhoto trestného činu. Zároveň je v § 13 predmetného zákona stanovená celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona na maximálne päťdesiatnásobok sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu. Pri určovaní konkrétnej výšky tak súd prihliadal aj na

rozhodovaciú prax súdov a uvedené potenciálne merítka pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy, pričom ale zdôrazňuje, že limity pre náhrady nemajetkovej ujmy jednotlivých poškodených, či celkové maximálne limity nie sú pre náhradu nemajetkovej ujmy, o ktorej súd koná a rozhoduje v tomto konaní, stanovené.

43. Zosnulý Q. S. mal v čase nehody 46 rokov. Smrť manžela a otca nepriaznivo zasiahla do emocionálneho života žalobcov. Už nikdy sa nebudú môcť porozprávať so svojim manželom a otcom a zažiť s ním ďalšie zážitky. Je nesporné, že zavinené úmrtie manžela a otca poznačí žalobcov po psychickej stránke na celý život. Neustále spomienky na manžela a otca negatívne vplyvajú na duševný stav žalobcov. Pre žalobcov bolo úmrtie Q. S., ktorý bol dobrým manželom a otcom, neočakávanou stratou a výrazným zásahom do ich života. Nikdy sa s tým nebudú vedieť vyrovať.

44. Žalobcovia v 1. 2. a 3. rade požadovali náhradu nemajetkovej ujmy každý vo výške 16.500.- eur. Súd zohľadňujúc vek zosnulého v čase nehody, odkázanosť žalobcov od zosnulého dospel pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy k sume 10.000.- eur pre každého zo žalobcov. Táto suma podľa názoru súdu zohľadňuje všetky relevantné kritéria, ktorými sa súd pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy riadil, pričom súd tiež prihliadal na skutočnosť, že žalobcovia boli hmotne odkázaní na zosnulého. Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti a ustálenú súdnu prax súd považoval za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy v sume 10.000.- eur pre každého zo žalobcov. Súd preto titulom náhrady nemajetkovej ujmy priznal každému zo žalobcov sumu 10.000.- eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Súd prihliadol na procesnú obranu žalovanej v časti uplatnených úrokov z omeškania a stotožnil sa s názorom žalovanej, že z dôvodu absencie zákonných predpokladov pre priznanie predmetného nároku nie je možné priznať úrok z uplatnenej istiny. Keďže sa jedná o povinnosť plniť, ktorá vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, ktoré je v tomto smere konštitutívne, nie je možné určiť súdnym rozhodnutím dobu omeškania a ohraničiť ju dňom vykonateľnosti súdneho rozhodnutia predtým, než uplynie doba na plnenie, ktorá je stanovená práve konštitutívnym súdnym rozhodnutím. Z uvedeného dôvodu súd žalobu zamietol aj v časti uplatnených úrokov z omeškania.

45. Súdu nedá na záver nezopakovať, že priznané náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch môžu prispieť iba k zmierneniu vzniknutého stavu a je nepochybné, že nečakaným, šokujúcim úmrtím blízkeho príbuzného došlo k závažnému zásahu do práva žalobcov na ochranu osobnosti spočívajúcu v obmedzení ich súkromného a rodinného života. Smrťou zosnulého bola narušená celistvosť ich rodiny. Následky tohto činu sú trvale neodstrániteľné a ochudobnenie v citovej oblasti je nenapraviteľné, pričom presný finančný ekvivalent za ľudský život nie je možné určiť a to nie je ani cieľom tohto konania. Rovnako možno skonštatovať, že vykonávanie rozsiahlejšieho dokazovania ohľadne následkov, ktoré spôsobili smrť blízkeho a milovaného človeka je nadbytočné, pretože bez akýchkoľvek pochyb možno už pri bežných fungujúcich rodinných vzťahoch skonštatovať, že už samotným úmrtím blízkeho dochádza u pozostalých k závažnému zásahu do práv na ochranu osobnosti.

46. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

47. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

48. Pri rozhodovaní o trovách konania súd vychádzal zo skutočnosti, že všetci žalobcovia boli v základe nároku plne úspešní a rozhodnutie o výške nároku záviselo len od úvahy súdu, preto súd podľa § 255 ods. 1 CSP priznal žalobcom nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % z im prisúdených súm.

49. O výške náhrady trov konania žalovanej bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

50. Podľa ustanovenia § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť, ak odporca nie je tiež od poplatku oslobodený.

51. Podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch navrhovateľ v konaní o náhradu škody alebo nemajetkovej ujmy, ktorú mu boli spôsobené trestným činom je od poplatku oslobodený.

52. Podľa ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch veta prvá pri percentuálnej sadzbe je základom poplatku cena predmetu poplatkového úkonu.

53. Podľa Položky 7b písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov súdny poplatok z návrhu na začatie konania o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy je 66 eur a 3 % z výšky uplatnenej z nemajetkovej ujmy, najviac 16. 596,50 eur.

54. Súd v zmysle citovaných ustanovení zaviazal žalovanú na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 966,- eur (66,- eur + 3 % z 10.000,- eur + 10.000,- eur + 10.000,- eur + 10.000,- eur) keď vychádzal z úspechu žalobcov v konaní, ktorý predstavoval 100 %.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný nesplní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie môže oprávnený podať súdu návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z.z.